

ἄντρον τοῦτο ἦτον ἡ κατοικία του. Ἐκρύφθη δ' ἐγὼ εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος, τρέμων καὶ νομίζων ὅτι ἐπῆλθεν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μου στιγμή. Ἀλλ' ὁ λέων μὲ ἀνεκάλυψε καὶ μ' ἐπλησίασεν οὐχὶ ἀπειλὼν με, ἀλλ' ὥς ἐπικαλούμενος βοήθειαν, καὶ ὕψων νὰ μοὶ δείξῃ τὸν πάσχοντα πόδα του, εἰς ὃν εἶχε καρφωθῇ μεγάλη ἀκανθὰ. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡσθάθην τινὰ οἶκτον πρὸς τὸ πάτχον καὶ ἐπικαλούμενόν με θῆριον, καὶ λησμονῶν τὸν κίνδυνον καὶ τὴν θέσιν μου, ἐλαβὼν ἐλαφρῶς τὴν ἀκανθάν, καὶ τὴν ἀπέσπασα εὐτυχῶς. Ἐνθαῤῥυνθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ὑπομονῆς μεθ' ἧς ὑπέφερε τὴν ἐγχείρισιν, ἐπίστα τὰς σάρκας διὰ νὰ ἐξέλθῃ τὸ πύον, ἐκαθήρισα τὴν πληγὴν ὅσον ἐδυνάμην, καὶ τὴν παρασκευάσα διότι νὰ συνουλωθῇ. Ὁ λέων ἐλαφρυνθεὶς ἀπὸ τοῖς πόνους ἐκοιμήθη, ἀφίγων τὸν πόδα του μεταξὺ τῶν χειρῶν μου. Ἐκτοτε δ' ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἔζησα μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἄντρον, σύναικος καὶ συνδαιτυμόν του· διότι αὐτὸς ἀπερχόμενος εἰς τὴν θύραν μοὶ ἔφερε τακτικῶς τεμάχια τῶν ζώων ὅσα συνελάμβανεν ἡ ἐρήνικεν· ἐγὼ δ' ἐν στερήτει πυρὸς, ἐξέθετον τὸ κρέας τοῦτο εἰς τὸ ἥλιον διὰ νὰ τὸ μαλαξῶ. Ἀλλὰ τέλος ἀπέκαμον ἀπὸ βίον τοσοῦτον ἀγρίου, καὶ καθ' ἣν ὥραν ὁ λέων ἐξῆλθεν εἰς θύραν, ἀπεμακρύνθη τὸ ἄντρον. Μετὰ τριῶν ὁμῶς μόλις ἡμερῶν ὁδοποιρίαν, ἀνεγνωρίσθην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἐκρατήθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀπήχθη ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν εἰς Ῥώμην, ὅπου παρεδόθη εἰς τὸν κύριόν μου, αὐτὸς δὲ μὲ κατεδικάσεν εἰς θάνατον. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ λέων, ἔως ἐξελθὼν εἰς ἀναζήτησίν μου, συνελήφθη καὶ αὐτὸς μετ' οὐ πολὺ, καὶ ἰδοὺ πῶς ἤδη ἀναγνωρίζων με, μὲ ἀνταμείβει διὰ τὴν ἐγχείρισιν καὶ τὴν θεραπείαν μου. «Τὸ δειγνύμα τοῦτο ἐγνώσθη ἐν τῷ ἅμα εἰς τὴν δημόγειον, ζητήσαντες μεγάλας φωναῖς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εὐτυχοῦς Ἀνδροκλέους. Ὁ δὲ Καλιγόλας, αἰσχυνθεὶς νὰ φανῇ ἀπανθρωπότερος τοῦ θῆριος τῶν Λιδυκῶν ἐρήμων, τῷ ἀπένειμεν ἀμφοτέρως, δωροδοκῶν αὐτῷ καὶ τὸν λέοντα, ὃν ὁ Ἀνδροκλῆς περιέφερεν εἰς τὴν πόλιν διὰ ῥυτῆρας, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔρριπτον αὐτῷ κέρματα, καὶ ἐστεφάνουν τὸν λέοντα μὲ ἄνθη, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· «Ἰδοὺ ὁ λέων ὅστις ἐφιλοξένησεν ἄνθρωπον. Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἰάτρεισε λέοντα.»

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΗΣ.

—ο—

Πολλοὶ φρονοῦσιν, ὅτι ἡ εἰς σπουδὴν ἐνασχόλησις εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἀπαλὴν ἡλικίαν· καὶ ἂν παιδίον θαυμάζεται ἕνεκα ἐξόχων πλεονεκτημάτων κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας του ἔτη, θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς φαινόμενον, ὡς παίγνιον τῆς φύσεως ἀρεσκομένης νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ιδιότροπον δυνάμιν της. Καὶ ὁμῶς τὰ θαύματα ταῦτα δὲν εἶναι ὅσα νομίζονται

σπάνια, καὶ ἵνα ἐξαλείψωμεν τὴν πρόληψιν ταύτην, ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν περιληπτικῶς περὶ τινῶν διασημῶν συγγραφέων, οἵτινες ἐδοξάσθησαν πρὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Ὁ Εὐπολῖς, ἀρχαῖος κωμῳδός, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πρὸ τοῦ δεκάτου δ' ἐβδομοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του συνέθηκε δεκαεπτὰ κωμῳδίας, αἵτινες ἐδιδάχθησαν εἰς τὸ θέατρον, ἐπευφημούντων τῶν Ἀθηναίων· καὶ ὁ Σουίδας προσθέτει, ὅτι ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τούτων ἑπτὰ καὶ ἑσπεφανώθησαν.

Ὁ Κικέρων, ἄγων τὸ δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον ἔτος, συνέθηκε πραγματείαν περὶ Ῥητορικῆς, διαίρεσας αὐτὴν εἰς δύο βιβλία.

Πλίνιος ὁ νεώτερος μόλις ἦγε τὸ δέκατον ἕκτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὅταν συνέθηκε τραγωδίαν Ἑλληνικὴν, μεθ' ἣν εἶποντο πολλὰ εἰσαγεία καὶ ἀναριθμήτα ἐπιγράμματα, ἐπευφημηθέντα ὑπὸ τῶν εἰδότην.

Ἐξ ἀπαλῆς ἡλικίας ὁ Ὀργένης ὑπῆρξε μέγας ἀνὴρ, λέγεται ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος. Κατὰ δὲ τὸ δεκάτον ἐβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του συνέστησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολεῖον φιλολογικόν, μετὰ τινος δὲ μῆνας ὁ Ἐπίσκοπος Δημήτριος, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν σπανίων προτερημάτων του καὶ τῆς βαθύτης παιδείας του εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὸν τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν τῆς πόλεως ὡς θεολόγον καὶ καθηγητὴν τῶν Ἀγίων Γραφῶν.

Ἰωάννης ὁ Μύρσιος διεκρίθη ἐξ ἀπαλωτάτης ἡλικίας εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γλωσσῶν καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας. Κατὰ δὲ τὸ δωδέκατον ἔτος συνέθηκεν ὁμιλίαν καὶ δημηγορίαν, θαυμαστάς τε ὑπὸ τῶν εἰδημόνων. Κατὰ τὸ δέκατον τρίτον ἐξέδωκε συλλογὴν Ἑλληνικῶν στίχων, οἵτινες ἦσαν καρπὸς τοῦ γονίμου καὶ πρωΐμου παιητικοῦ του ὁίστου. Κατὰ τὸ δέκατον ἕκτον ἐσχολίασε τὸν Λυκάφωνα, τοῦτέστι τὸν ἀσαφέστερον καὶ δυσκαταληπτότερον τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων. Τέλος δ' εἰς τὸ δέκατον ἐβδομον ἡσχολήθη ἐπὶ τῶν Εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου, καὶ κατώρθωσεν ἐπιτυχιστάτας ἀνακαλύψεις, αἵτινες διέφυγον τὴν σπουδὴν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, τοῦ Ἰσαάκ Κασσανδρόν καὶ Ἰωσήφ τοῦ Σκαλιγέρου, προκηθέντων αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ στάδιον.

Φουρτσούνιος ὁ Λισέτης, γεννηθεὶς πρὸ τοῦ ἕκτου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐγγυμοσύνης τῆς μητρός του, φαίνεται ὡς φυσιολογικὴ τις παραδοξία, ὑποχρεῖται ἡμᾶς ν' ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι πᾶν τὸ δοκοῦν ἀπίστευτον δὲν εἶναι δι' αὐτὸ ψευδές, καὶ ὅτι ἡ πιθανότης δὲν εἶναι πάντοτε κατηγορούμενον τῆς ἀληθείας. Ὁ Λισέτης, γεννηθεὶς, δὲν ἦτο μεγαλύτερος τῆς παλάμης. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ, δόκιμος ἰατρός, ἐξετάσας αὐτόν, τὸν ἔφερε νὰ τὴν δείξῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του, οἵτινες παρετήρησαν ὅτι δὲν εἶχεν ἑλλειψίν τινα οὐσιώδη ὥστε νὰ μὴ ζήσῃ, καὶ ὁ πατὴρ του, ὅπως ἐπιδείξῃ τὴν ἐμπειρίαν του περὶ τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του, ἐπεχείρησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς φύσεως, ἐπιτηδεύμενος τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου ὡς ἐν Αἰγύπτῳ φέρ' εἰπεῖν προκαλοῦσι τεχνητῶς τῶν ὀρνιθίων τὴν βλάστησιν. Περιστείλιζε λοιπὸν τὸν υἱόν

του εἰς βάρβακα καὶ τὸν ἐβάλεν εἰς κλίσανον, ὅπου διὰ τοῦ θερμομέτρου διατήρει ἀκριδῶς τὸν βαθμὸν τῆς θερμότητος ὃν ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδίου. Οὕτω τὸ θνησιγενὲς τοῦτο βρέφος ἐζήσας, καὶ ἐζήσεν εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, καθ' ἃ συνέθηκεν ὀγδοήκοντα συγγράμματα διαφόρου ὕλης, ταῦτα δ' ἦσαν καρπὸς ἐνδελεχοῦς ἀναγνώσεως καὶ παιδείας ἀποκτηθείσης δι' ἐκτάκτων ἐνασχολήσεων. Ἀλλ' ἄνθρωπος μὴ ἔχων τὸν νοῦν τοῦ πατρὸς τοῦ Λισίτη, ἤθελε ἀποτρέφει βεβαίως μετ' αὐστηρότητος ἀπὸ πᾶσαν σπουδὴν παιδίον ἀνατραφέν διὰ τῆς τέχνης, φοβούμενος μήπως ἡ ἐνασχόλησις τοῦ πνεύματος, κατασπρέψῃ τὴν υἰεὶαν καὶ τὰς δυνάμεις σώματος, ὅπερ ἐκ φύσεως ἐπλήσθη τὸσον ἀκροσφαλές. Ὁ πατὴρ ὁμῶς αὐτοῦ ἠκολούθησεν ὑψηλοτέρας θεωρίας, καὶ δίδων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ *Εὐτυχούς*, διὰ νὰ μὴ ἐκλείψῃ ἡ μνήμη τοῦ κατὰ τὴν γέννησίν του συμβεβηκότος, κατέστη αὐτὸς αὐτός ὁ διδάσκαλός του, μορφώσας αὐτὸν εἰς τὴν γνῶσιν τῶν Ὠραίων Τεχνῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ὡς αὐτὸς εἰς τὴν ἀνατροφήν του· οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὰς ιδιότητας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ παιδίου, ὡς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὅστις ἦν κατὰ διπλοῦν λόγον ὁ δευτέρως δημιουργὸς τῆς ζωῆς του, καὶ ὁ μόνος κυβερνήτης τῆς υἰεὶας καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του, ὥστε συνειῶν εὐτυχῶς τὸ πατρικὸν φίλτρον μετ' τὴν ἱατρικὴν πείραν καὶ μετὰ τῆς διδασκαλικῆς ἐπιτηδεύσεως κατάρθωσε καὶ ἐπέσπευσε τοῦ υἱοῦ του τὰς ἐκτάκτους προόδους, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς Βολώνην διὰ νὰ τελειωθῇ ὑπὸ δύο διαστήμων καθηγητῶν τοῦ καιροῦ του. Ὁ Λισίτης μετ' οὐ πολὺ γενόμενος ἐγκρατὴς τῶν ἐπιστημῶν, ἰδίως δὲ τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς ἱατρικῆς, ἐξεδίωκε κατὰ τὸ δέκατον ὀγδοὺν ἔτος τῆς ἡλικίας του πραγματείας πολλοῦ λόγου ἀξίας περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς, θεωρηθείσαν ὡς ἔργον ἀξίον ὀριμωτέρας διαοίης.

Ἰωάννης Φ. Βρακτιέρος ἐγεννήθη τῇ 19 Ἰανουαρίου 1781 εἰς Σχοβάχ (Schwobach). Ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας του ὠμίλει ἐντελῶς τὰ Λατινικά, Γαλλικά καὶ Γερμανικά. Κατὰ δὲ τὸ ἕκτον ἔτος κατεῖχε κατὰ βάθος τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μεταξὺ δὲ τοῦ ἐνάτου καὶ δέκατου τὸσον καλῶς τὴν Ἑβραϊκὴν, ὥστε συνέγραψεν εἰς τὸν περὶ λόγον καὶ εἰς τὴν ποίησιν, καὶ μετέφρασεν ἄνευ δυσκολίας τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον τῆς Γραφῆς εἰς τὴν Λατινικὴν καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ἀνέγνωσε τότε, κατὰ τὸ 1730 τὴν μεγάλην ραββινικὴν βιβλίον, καὶ ἐξέδωκε σύνοψιν ἀκριβῆ αὐτῆς, περιχομένην εἰς τὸν εἰκοστὸν ἕκτον τόμον τῆς Γερμανικῆς βιβλιοθήκης. ἤρχισε δὲ τὸ ἀκόλουθον ἔτος τὴν μετάφρασιν τοῦ ὁδοπορικοῦ βιβλίου τοῦ ραββίνου Βενιαμίν (τοῦ Τυδαίου), εἰς ἣν προσέθηκε σημειώσεις, ἀποτελούσας δευτέρου τόμου, ὅστις ἐτυπώθη μετὰ δύο ἔτη εἰς Ἀμστελῶδαμον. Ὁ νέος οὗτος, ἀφοῦ ἀνέγνωσε καὶ ἐσπούδασε πολλὰ Ἑβραϊκὰ βιβλία, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Πατέρων καὶ τῶν κανόνων τῶν τεσσάρων πρώτων αἰώνων. Ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθημα-

τικά, πρὸ πάντων δὲ τὴν ἀστρονομίαν εἰς Ἀλλήν, καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Λουδοβικείου καταστήματος τῷ προσέφερε δωρεάν τὴν θέσιν τοῦ ἀρχιτέχνου. Ὁ Βρακτιέρος, παρὰδεχθεὶς τὴν πρότασιν, συνέθηκεν ἀμέσως δεκατέσσαρας θέσεις ἐνώπιον καθηγητῶν, τὰς ἐτύπωσε τὴν αὐτὴν νύκτα, καὶ τὴν ἐπαύριον ὑπεστήριξεν αὐτὰς μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Μετὰ τοῦτο δὲ μετέβη εἰς Βερολίνον, ὅπου τὸν ὑπεδέχθη εὐμενέστατα ὁ Βασιλεὺς, καὶ καθ' ἐκάστην τὸν ἐκάλει εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἀπκντες δ' ἐπεθύμουν νὰ ἰδῶσιν αὐτὸν, καὶ ἡ βασιλικὴ ἐταιρία τὸν ἐδέχθη ἐπισήμως μεταξὺ τῶν μελῶν της. Ἡ Βασίλισσα ἔλαβε τὴν εἰκόνα του, καὶ ἀνέστησεν αὐτὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅλη δ' ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τὸν ἐπλήρωσε τιμῶν καὶ δώρων. Περεκίνησε δὲ θερμῶς ὁ βασιλεὺς τὸν πατέρα του, νὰ τὸν υποχρεώσῃ νὰ σπουδάζῃ τὴν νομικὴν, καὶ πρὸ πάντων τὸ δημόσιον δίκαιον, εὐελπίζων αὐτὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν περιωπὴν. Καὶ τῷ ὄντι ὁ νέος παρεδόθη ὅλως ἐκ νῆου εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς, τῆς ἀρχαιολογίας καὶ εἰς ὅλων τῶν κλάδων τῆς ἀρχαίας καὶ νέας ἱστορίας, ἀλλ' ἕνεκα τῶν πολλῶν κόπων ἐξησθίνησεν ἡ υἰεὶς του τῷ 1739, καὶ τῷ 1740, εἰς ἡλικίαν δεκαοκτώ ἐτῶν, ἐξαμέτησε τὸ ζῆν. Τὸ σύγγραμμα εἰς ὃ ἐνηττολεῖτο τότε, καὶ δι' ὃ εἶχε συλλέξει πολλὴν ὕλην, ἦτον ἐρευνᾶ ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων, καὶ δισχυρίζετο ὅτι εὗρε βεβαίαν ὁδὸν δι' ἣν ἤθελε φωτίσει τὴν ἱστορίαν τοῦ περιφήμου τούτου λαοῦ. Τόσῳ δὲ θαυμαστότερον εἶναι ὅτι ὁ σοφὸς οὗτος νέος συνέγραψε τόσα συγγράμματα καὶ ἀπέκτησε τόσαν εὐρείαν παιδείαν, ὅσοι τὸν ἤμειον χρόνον τῆς ζωῆς του ἐκοιμήτο, μένων εἰς τὴν κλίνην μέχρι τοῦ δέκατου ἔτους δώδεκα ὥρας, ἀπὸ δὲ τοῦ δέκατου δέκα ὥρας μέχρι τῆς ἀποδιδώσεώς του.

Τὸ παράδειγμα ταῦτο, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ μνημονευθέντα ἀνωτέρω, δύνανται νὰ μᾶς πείσωσι μέχρι τίνος βαθμοῦ ἡ νεότης ἢ ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι εὐθετος πρὸς πρόοδον, ὅταν ἀσχολῇται εὐμεθοῶς εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γεννήσεώς μας ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἐπιδεκτικὴ τῶν ὑψηλοτέρων ἐνασχολήσεων, ἀλλὰ δεῖται ὀργάνων διὰ ν' ἀναδειχθῇ.

K. Σ. K.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΣΟΥ

ΤΩΝ

ΚΑΥΛΩΝ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ.

—ο—

Ἀπὸ τίνος γίνεται λόγος πολὺς περὶ τίνος νόσου προσβαλούσης τὸν καυλὸν ἢ τὸν κάλαμον τοῦ σίτου.